

Astrida Lindgren

Vargas su broļiais

(ištŗauka)

Pirmiausia Lasė, Bosė ir aš gyvenom vienam kambaryje. Kartais visai smagu gyventi vienam kambaryje su broliais. Bet tik kartais. Smagu būdavo, kai vakarais sugulę pasakodavom visokias vaiduoklių istorijas. Nors ir baisu. Lasė žino klaikiausių istorijų apie vaiduoklius, ir aš po to turėdavau ilgai gulėti pakišus galvą po antklode. Bosė visai nepasakojo vaiduoklių istorijų. Jis šneka tik apie įvairius nuotykius, kurie jo laukia, kai užaugs.

Vieną vakarą, kai Lasė papasakojo šiurpią istoriją apie vaiduoklį, kuris stumdė baldus po kambarį, aš taip išsigandau, kad, maniau, numirsiu. Kambaryje buvo beveik visai tamsu, o mano lova stovėjo tolokai nuo Lasės ir Bosės, ir ką jūs pasakysit, staiga pradėjo šokinėti kėdė. Maniau, kad vaiduoklis, įlindęs į mūsų namą, stumdo baldus, ir taip surikau, kad siaubas. Tada išgirdau Lasę ir Bosę prunkščiant savo lovose. Mat jie buvo pririšę virves prie kėdės ir, nesikeldami iš lovų, timpčiojo, o kėdė šokinėjo. Iš pradžių supykau, bet paskui ėmiau juoktis. Kai gyvenim vienam kambaryje su broliais, o broliai už tave vyresni, tada niekad nebus taip, kaip tu nori. Vakarais tik Lasė pasakodavo, kada gesinti šviesą. Jei būdavo, aš atsigulusi skaitau „Švedijos pavasarį“, Lasė įsigeidžia gesinti lempą ir pasakoti apie vaiduoklių istorijas. O jei mane suima miegas, tai tada Lasei su Bosei būtinai reikia žaisti „Alkaną lapę“.